

но това е след като е преминала вълната от репресии през лятото. Спасилите се без да попаднат в затвора са около 6 души. И пред съда, и пред бесилото четниците се държат достойно, със съзнанието, че умират за България и че след тях ще дойдат други борци.

Репресивните мерки засягат не само участниците в четата, но и обикновените българи. На тях се гледа като бунтари, смутили спокойствието на агите и царщината. Особено се влошава положението на българите в районите близки действията на четата. Местните власти безчинстват, арестуват и бият на произвола всеки, когото сметнат за неудобен. На черкезите е дадено право да убият всеки, който е подозрителен или окаже съпротива, да задържат вещите му като плячка, само да покажат главата му на властите. Едновременно с това правителството се стреми да покаже, особено на външния свят, че това е изолирано явление, неподкрепяно от българите. За целта то застава от различни български градове да се съставят петиции за неодобрение действията на четата и благодарност, че живеят под сянката на султана. Служи си и с чисти фалшификации, като публикува измислени показания на Караджата и четници.

Високата порта засилва натиска върху румънското правителство, васално на Турция. Румънските власти са принудени да вземат известни мерки срещу българите и осуетят опитите за преминаването на други четници. Арестувани са Иван Касабов, Филип Тотю, Михаил Колони, Димитър Великсин, Васил Кордели, много българи са въдворени във вътрешността на страната. Уволнен е Ап. Арическо, а Васил Колони, Георги Ангелов, Т. Мърджиняну и др. са осъдени на кратки срокове затвор. В същност румънските власти отказват да предадат когото и да било на Турция и чрез тези мерки отбиват натиска срещу тях. Едва след смяната на правителството през септември турския натиск срещу Румъния отслабва.

Действията на четата намират широк отзвук сред дипломатическите кръгове и чуждестранната преса. Реакционните дипломати и вестници поддържат тезата на Турция, че четата е дело на чуждите елементи и преди